

מסורת הש"ס

א) נפסוקים ג. וט"ק. ב) ז"ק יג. תמורה ה: ודף ט. זעלי לא. ג) א) ועיכור לא. מסת יג: חולין פה. יצמות ח: מה: כב: יומא ב: מיר ה. הרויטס ח: מנחות ד. מה: ד) תוספתא דערבין פס"ד וע"ה, ט) זגאה יב טו, ו) ויקרא כו, ו) לכליס ז"ק, ח) דגנתי יעב"ץ, ט) גאולה הס"ד ומס"ד דמעשר ט, ז"ק, ו) בלא יגאל ז"ק, ס) ומתקמך ז"ק, ט) משמע ז"ק, ח) קלמרי הכי וכו' ז"ק, ו) שיר לע"ה, ס) ד"ה שמיטה וע"ה תוס' חולין פד. ד"ה בעינין.

תורה אור השלם

- רק בקל אות נפשך תזבח ואכלת בשר בברכת יי אלהיך אשר נתן לך בכל שערך השמא והשחור יאכלנו כבני ובאלי:
- דברים יב יט
- אף בכור שור או בכור קישב או בכור עז לא תפריה קישב דם את דמם תורק על המזבח ואת חלבם תקטיר אשח לר'ח ניחח לך: במדבר יח יז
- לא יבקר בין טוב לרע ולא ימנעו ואם הקרן ימנעו והיה הוא ותמורתו יתנה קדש לא יגאל:
- אף כל חרם אשר יקחם איש לך מכל אשר לו מאדם ובתבה ומשרה אֲחֻזתו לא יקבר ולא יגאל כל חרם קדש קדשים הוא לך: ויקרא כז כז
- וכל מעשר בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השמש תעשיר יתנה קדש לך: ויקרא כז כז
- ותעברת כל פטר דרם לך: וכל פטר שרץ בהקדש אשר יתנה לך הוקרים לך: שמות יב יב
- ועב הכהן ביום השביעי וְיָאָה וְהַנָּה פֶּשֶׁה וְהַנֶּבֶז בקירת הבית:
- ויקרא יח לט
- ובא הכהן ויָאָה וְהַנָּה פֶּשֶׁה וְהַנֶּבֶז בבית צִרְתָּא ממארת הוא בבית טטא הוא: ויקרא יח פד
- כל יתרם בישראל לך יתנה: במדבר יח יד

הגהות הב"ח

(א) גמי לא תפדה ומנכר חי נמעשה: (ב) רש"י ד"ה בתרמים וכו' חסם קדש קדשים: (ג) ד"ה כל חסם וכו' במכירה הס"ד ואח"כ מ"ה מעשר גאולה כמותו מסתכל מעשר:

מוסף רש"י

בבכור הוא אומר. רלא זעיל לא ב. זו היא שיבה זו היא ביאה. לזון גזירה שזי זה מהו (יחזא ב. פכות יג.) כלומר ילפינן גזירה שזי משיבה לנאה כמו דהוי תמיונה שיבה או תמיונה נאה (נדח בב.) דלפי"ג דלא דמו קראי להדדי, כיון דתמיונה צביאת כזן משמתי דיינינן כזי גזירה שזי (בבשות יז. ועי' רש"י שרובין יא בארזכות.) הרי הן בהקדש. ויש כזן מפעלה (שרובין כח.)

כל פסולי המוקדשין

ושאינו נישוס מחיים. כגון העור וְ והגדין שחשיבות שזס דמי הבהמה אינו כשציל העור הלכך בהצלעה שרי אפי' דגדול וציתמי משזס השבת אצידה חוקמה אדאורייתא דלאחר שמיטה מוכרו כדרכו: **סנר לה לפא דרנא**. דמעשר לאחר שמיטה וְ דאורייתא שרי למכור: **רק צכל אוס נפשך**.

מוקמינן בספרי(ה) דפסולי המוקדשין מישתעי וכתיב מזבח ואכלת וְ: **איוהו דנר שאין צו זרנח מחיים**. שאין נהינן מהס מחיים דהא שאר קדשים אס נפל צהן מוס פודן ויכול למוכרן מחיים לכל מי שירצה: **אנא זס מעשר צהמה**. דכתיב ציה לא יגאל⁽¹⁾ דאינו נמכר מחיים וכתב דלאחר זציהא איכא זרנח והואו זרנח מכירה היא דדומיא דזרנח שאסר לך מחיים התיר לך לאחר שמיטה ומה זרנח היתה רלויה צו מחיים מכירה. אלמנא לאחר שמיטה נמכר מדאורייתא והא דמני אינו נמכר שחוט דרבנן הוא הילכך ציתמי מוקמינן אדאורייתא: מהו להצליע. דמי צשר מעשר צהמה של גדול עס דמי העצמות: דקה. אין העצמות ראוויס לכלוס⁽²⁾ ואין מצליעין: **גספ**. ראוין העצמות לקתמא דגגרי(ס) וחאיני ומצליעין: **צאמרי דמר**. עושין כליס מעצמות וְ צאמריה דמר אין עושין כליס מעצמות ואין מצליעין: **מנא ס"מ**. דמעשר אינו נמכר דמאי משמע מכירה מלנ יגאל: **בתרמים**. כתיב (ויקרא כז) לא ימכר ולא יגאל כל חרס (יא) קדשים וגו': **מפני**. שזריך לשרה מציזת הללו לא יגאל מופינן דרשא וז: **שזן חלין על הנל** שאס החמים את וְ הקדשים חל חרס עליהן ונותן לכהן כפי טובת הנאה שיש לו צהן כדאמר בערכין צפ' המקדיש שדהו (דף כח:) תאמר צמעשר שאינו חל אלא על החולין ועוד חרס חל על כל העדר ומעשר אינו וְ אלא עשירי: **אינא למיפרך**. דלפטריך לא יגאל דחרמים דנמעשר לא גמירי דמה למעשר שזן קדש לפניו ולאחריו שאס קרא לעשירי תשיעי ולתשיעי עשירי ולאחר עשר עשירי שלשתן מקודשים: **דליכא למיפרך**. צמעשר כדפרכינן גבי חרמים מה לצבור שזן קדושתו מרחס תאמר צמעשר שאין קדושתו מרחס ולהכי איפטריך לא יגאל דמעשר: **והעצום קרא יסירא הוא**. ומופנה לגזירה שזי ללמד העברה העברה על מעשר שלא יגאל ואין משיצין עליה הילכך לא יגאל דמעשר מופנה הוא. ומאי טעמא האי קרא ימירא דמנאי למכתב כל פטור רחס וי' לה' כדכתיב קרא אחרינא (שמות יג) כל פטור רחס לה' והעצרת למנא לי ש"מ קרא ימירא הוא: **צבור נמי יולף גאולה גאולה מחרמים**. דלא ימכר דלע"ג דלא כתב צכבור גאולה כתב ציה פדייה (סס) והיא היא: **יטו ט) גאולה דמעשר מפני**. כדאמרן הלכך דיינינן ליה גזירה שזי מחרמים אכל פדייה דצבור לא מפני

פרק חמישי בכורות לב.

ד"א יאמר דא ינא^א בתרמים וגמר צמעשר מה מעשר קדוש ואינו ננא^א. ואי"מ דילמנא הוה ילפינן מהקדש ילא דתפדה וי"ל דלחומרא ילפינן א"נ משזס דצחרמים כתיב לא ימכר ומוקמינן ו צהו לא יגאל: **הוא וְא** בבזר. רנא נמי דמשני צסמוך שלא ימכר וְ בתרמים לא זריך אית ליה נמי הוא ולא צבור כדמוכח צפ"ק דתמורה (דף ה:) גצי אי עציז לא מהני דאי לא הוא הוה ילפינן צבור העצרה העצרה ממעשר ואצי נמי דמוקי צפ"ק דתמורה הוא צהוימו יהא מ"מ הוה דריש הוא ולא צכור⁽¹⁾ מדסמך ליה הוא לקדש קדשים⁽²⁾ דמשמע הוא צקדושתו יהא: **רבא אמר דא ינא**^א דחרמים דא צריך. כך כתוב צספרים ורש"י יט גרס לא ימכר משזס דדייק דליתנהו היכא אי צי צעליס הקדש נינהו ואי צלא יגאל קאמר והא קדשי צדק הבית נגאלין ור"מ מפ' דהקדש נינהו יט קאמר היינו אפי' נפדו דקדש קדשים יט משמע ליה קדושת הגוף עד צואו ליד כהן ומיזו קשיא לר' צפ"ק דתמורה (דף ה:) משמע דמוכחינן דלין מועיל פדיון יט מהזא צהוימו יהא לאצי דאי עציז מהני ולרנא דאמר לא מהני נפיק מלנ יגאל גופיה וא"כ היכי הוה דייק הכא דלא יגאל לא זריך משזס דאי צי צעליס הקדש נינהו אפילו נפדו הוא גופה מלנ יגאל נפקא ליה לרנא ועוד קשיא אחרת שהקשה רש"י הא דקאמר אס אינו ענין לחרמים תנהו ענין למעשר יט מאי זריך מעשר ללא יגאל דחרמים הא צגופה כתב ואי משזס לא ימכר יט(ס) צניינה הכי ה"ל למימר ואס אינו ענין לגאולה דגופה כתב תנהו ענין למכירה א"נ יאמר לא יגאל דחרמים למנא לי ש"מ לאפנויי: **והא דאמר** שחיטה ננא^א **הא בעי** העברה והעברה. מינה לוקמה צמפרסת דהרי היא כמיה לכל דצריה כדאמר יט צפ"כ דחולין (דף ג.) מדמי פסח מי אדמי הא תנא שחט צה שנים או רוב שנים כו' וי"ל דשמא זו היטה חשונה כמיה אף לענין תמורה והרצ רצי שמעון מנייציל"א וז"ל היה מפרש דהכא דגמרה השמיטה כהלכתה לא תשיצה מפרסתא כמיה והכל וְ פירשתי צמרוצה (צ"ק דף עו.) צשמעמין דפרה טעמאה טומאת אכולינן וְ: **פסק**

מחרמים דמעשר מפני דבכור לא מפני ומאי חזית דלא תפרה דבכור לגופיה ודמעשר לאפנויי ואימא דמעשר לגופיה דבכור לאפנויי דנין גאולה מגאולה ואין דנין פדייה מגאולה מאי נפקא מינה⁽²⁾ הא תנא דבי רבי ישמעאל⁷ **ועב** הכהן⁸ **ובא** הכהן זו היא שייבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא דדמי ליה אבל וְ איכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן וליולף בכור העברה העברה מומעשר דהא מעשר וְ נמי גמר גאולה גאולה מחרמים מיעט רחמנא גבי חרמים הוא הוא ולא בכור ואימא הוא ולא מעשר וְ מעשר גאולה כמותו רבא אמר לא יגאל דחרמים לא צריך דאיתנהו היכא אי בי בעליס הקדש נינהו אי בי כהן חולין נינהו וְ דתניא² חרמים כל זמן שהן בבית בעליס הרי הן בהקדש לכל דבריהם שנאמר⁴ כל חרם קדש קדשים הוא לה' נתנן לכהן הרי הן כחולין לכל דבריהם שנאמר⁹ כל חרם בישראל לך יהיה לא יגאל

דלפטריך לגופיה ולאגמורי נמי אמעשר בהעברה העברה: **ומאי חזית**. דפדייה דצבור לגופיה וְ ולאגמורי אמעשר ולא יגאל דמעשר לאפנויי ולמיגמר גזירה שזי מחרמים אימא לא יגאל דמעשר לגופיה דלא יו פדה ולאגמורי אצבור בהעברה העברה דצבור לאפנויי ולמיגמר גזירה שזי מחרמים דאסור צמכירה: **ויולף צבור העברה יי ממעשר**. שיהא אסור צמכירה דהא מעשר צכר קיס לן יט דגמרנא ליה גאולה מחרמים: **כל חרס וְ קדשים הוא**. הוא אסור צמכירה: **ו) מסתנא מעשר**. הוה ליה לרצויי דנין חרמים דגאולה כתב ציה כמו צחרמים ולמעוטי צכור דפדייה כתב ציה: לא יגאל דחרמים לא זריך. ולא משזס דגמר מצבור אלא מסצנא נפקא לן דאינו צפדייה: **הקדש נינהו**. ואינו צפדייה ולא דמי לקדשי מוצח: **חולין נינהו**. ויכול למוכרן כהן לכל מי שירצה: לך יסי. צרשות כהן הן כשאר ממונו: **מנחה**

ואין משיבין על ההיקשא ומייתר ליה לא יגאל במעשר למילף מלא יגאל דחרמים מה להלן מכירה עמא אף כאן מכירה עמו. לעבור דמעשר ליכא למימר יתירא דמעשר ילפינן מצבור: בכור נמי נילף גאולה. מחומים ולא יתא נמכר דמעשר מופנה כו'. ונילף בכור שלא יתא נמכר העברה המעשר דהא אשכחן מעשר שאסור במכירה דגמר גאולה גאולה מחומים וליגמר בכור ממעשר. הוא דכתיב קדש קדשים הוא דכתיב כל חרם קדש קדשים הוא: לא יגאל דחרמים לא צריך ולא צריכת למילף מגו"ש. דאיתנהו היכא החומים אי בעלעלי הקדש נינהו ואסור לפדות קדשים תמימים: נתנן לכהן הרי הן כחולין. ונמכרין כדרכן:

^[1] נראה משגיגת לשון ריטוי בגרים צנמ' זה מעשר צהמה של יתומים ואינו מזה דתא צנזוליס נמי מותר מצי"מ למכור לאחר שמיטה וכן לאנורא אקרא קאי וצ"ע

ז א מ"י פ"ו מהלכות

צבורות הלכה ס:

ח ב מ"י פ"ו מהלכות ערכין

הלכה ה:

שיטה מקובצת

אל בשר כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך איתו: ס וכן כי אתא רב דמי אמר: ס לי ש"מ לאפנויי: ח אבל היכא דאיכא דרמי: ס תיבת נמי נמחק: ו מעשר מסתברא מעשר גאולה גאולה כמותו: ו הנזר שחשיבות תיבת והגדין נמחק: ט שחיטה מדאורייתא: ט ואכלת בשר העברה ממעשר: יט לן ביה הילכך מצליעין ובאתריה: יט חזק קדש קדשים: יט את קדשי: יט אינו חל אלא על העשירי הס"ד: יט רחמי לן כדכתיב: טו היא גאולה הוא דיבור אחד: טו לגופיה דלא יסירה ולאגמורי: יט דלא יגאל ולאגמורי: יט העברה העברה ממעשר: יט לן ביה דגמרינא: ס חרם קדש קדשים הוא כו במכירה ולא בבזר הס"ד: טל תפריה ס"א דגפיה: טס ימכר דחרמים לא: טס ורש"י הניח לא: טס נינהו דקאמר: טס קדשים הוא משמע: טס פדיון בתרמי כותני ביד בעליס מהזא שהוא בחיובין: טס מה צריך תיבת מאי נמחק: טס ימכר נקטיה הכי: טס כפ"ק דחולין: טס ה' בשמעתא דפרה:

רבינו גרשום

דבר שאינו נישוס מחיים. היינו עור דאינו נישוס אלא לאחר מיתה לא גזרו רבנן לאחר שחיטה דאינו נמכר בהבליעה אטו קודם שחיטה אלא נמכר בהבליעה: וביתמי אוקמה רבנן אדאורי' דלא גזרו בהו משזס תקנת יתומים אלא אוקמה אדאורייתא דמחיים אינו נמכר הא לאחר שחיטה נמכר אפילו שלא בהבליעה: איהו דבר שאין בו ברכה מחיים. כלומר דמחיים אסור למוכרו ולהינות ממנו אלא לאחר שחיטה מותר הוי אומר מעשר בהמה א) של יתומים דאי דגדול רבנן גזרי ביה לאחר שחיטה אטו לפני שחיטה. ואי שאר פסולי המוקדשין אפי' מחיים נמכרין לאחר פדיונן: בעצמותיו. הבשר בדמי ועצמותיו: חא בבסה עצמותיה חשבוין למלאכה ויכול להבליע בהן: מר כי אתריה. מאן דאמר מצליעו באתריה חשיבי עצמות דעבדי מינייהו חלילין. ובאתריה דמר דאמר אין מצליעו לא עבדי מיניה חלילין: שכן חלין על הכל. בין על קדשי קדשים בין על קדשים קלים בין על חולין. מעשר בהמה אינו חל אלא על חולין: אף חרמים קדושים. דכתיב כל חרם קדש קדשים הוא: לאפנויי ולמילף למעשר מה לא יגאל דחרמים לא ימכר נמי אף לא יגאל דמעשר לפניו ולאחריו. כדתנן קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחר עשר עשירי שלשתן מקודשין. מה שאין בתרמים: איכא למיפרך כדפרכינן מה לבכור שכן קדושתו מרחס: והעברת יתירא הוא. כלומר דלא צריך הכתוב לומר והעברת שהיה יכול לומר ונתת כל פטור רחס. אלא למנ נכתב בלשון והעברת להיקשא

גאולה. מחומים ולא יתא נמכר דמעשר מופנה כו'. ונילף בכור שלא יתא נמכר העברה המעשר דהא אשכחן מעשר שאסור במכירה דגמר גאולה גאולה מחומים וליגמר בכור ממעשר. הוא דכתיב קדש קדשים הוא: לא יגאל דחרמים לא צריך ולא צריכת למילף מגו"ש. דאיתנהו היכא החומים אי בעלעלי הקדש נינהו ואסור לפדות קדשים תמימים: נתנן לכהן הרי הן כחולין. ונמכרין כדרכן:

^[1] נראה משגיגת לשון ריטוי בגרים צנמ' זה מעשר צהמה של יתומים ואינו מזה דתא צנזוליס נמי מותר מצי"מ למכור לאחר שמיטה וכן לאנורא אקרא קאי וצ"ע

עין משפט נר מצוה

ב מ מיי פ"א מה'ל כהדות ה'ל ג סמג ענין קמה קמו טעם"י ייד שו פ'עניף ה':

סמל של עין משפט

שיטה מקובצת

א] לבכור מכתבא מעשר גאולה גאולה כמותו:
ב איכא מיד דמחיים:
ג שחיטה דאקלישא ליה:
ד פדיונו אינו דין דלא מיפריק:
ה אמנא מודבן הוא דלא איזדבוני:
ו הכהן עז הכבוד וכו':
ז וכו' מתירין אפילו:
ח לך כחזה התנפה ושוק הימין מה:
ט א בי בעלים הקדש:
י הילקח כמדותא לוי:
יא למיגר רבא אמר לא:
יב ויתאיתנו בי בעלים לא מודבן טי"ד ומה"ד חולין:
יג דלא אסר:
יד דרמא ליכא למידק הא:
טו העמדה והערכה:
טז דתיל הוא קאסר:
יז מודאפקי למכירה בלשון:
יח דא"כ בגאולה לא:
יט תיבת אפילו נמחק:
ס הא ר"ע מתיר אליבא:
לאן מה התם כחזה:
נכ חתב פסק דפריש:
נז ומחלוקת בבביותא הלכתא סתם מתני כדאימא בתרולין וכו"ש הטא דסתם לן בלשון ב"ה דעריך משאר כ"ר והא דפריש:
נח שאמר ואני:
נץ דר"ע נמי מצי:
סז וגמר ט"א וספק חד:
סח עקיבא דפירש שהחלב מותר להאכילו לעובר כוכבים:
סח דרשא דואכלת ולא:
סח טעם ואשכחן ליה כמה סתמי הכי לעיל בפ' הלוקח בהמה גבי חררת:
ט גבי מוכרת יצא רובו ה"ו יקבר מכל תנן אין ראה:
טא אמר פי' שיהא:
טב לן ונבטורה נמי:
טג כחכמים פי' דאמרי:
טד דינא בקבורה כשמתו:
טז תנן יקבר כשנשחט:
טז טריפה נמי הוי:
טז הא רחנן בבס:
טז שר לשאר דכה"ג:
טז מתני דהתם דקתני:

רבינו גרשום

תנהו ענין למעשר האי לא יגאל יתירא ולמכירה: והאי בעי העמדה והערכה:
קדש שיגאל ואי אפשר להעמידן שכבר נשחט אלא ש"מ לא ימכר הוא:
הניחא למ"ד קדשימזבח היו בכלל מצות העמדה והערכה אמרת דלא מתירין בלא יגאל משם:
אלא למ"ד וכו'. אמר לך רב אשי און הכי קא אמרינן כלומר מוא דייקנין דלא ימכר הוא דמי איכא מיד דמחיים כי אלים למיתאס פדיונו לא מיפריק ולאחר שחיטה דלא אלים מיפריק אלא ש"מ דהאי לא יגאל לא ימכר הוא:
לא ימנה ישראל עם הכהן. על הבכור בעל מום ולאכול עמו:

לב:

יט **פסק** מתני' מני רבי עקיבא היא. ואומר ר"י להלכתא ככ"ה דמתניתין דשרו אפי' לעובד כוכבים ולא ככ"ה דצרייתא

דאסרי^א ופליגי אר' עקיבא דהוי סתם במתני' ומחלוקת בצרייתא יט דהוי הלכתא כסתם דמתני' כדאימא כהחולץ כהעולה דעדיף משאר סתמי כדאימא כסוף שבת (דף קטו.) והא^ב דפרישנא בסמוך טעמא דרבי עקיבא מדכתיב כזכי וכאיל ואמרינן דלידך מוקים לה כר' אלעזר הקפר פי' דדריש ברש פרק שני דחולין (דף כח.) מה פסולי המוקדשים ששחיטה אף כזי ואיל ששחיטה ועוף אין לו שחיטה אלא מדברי סופרים משמע דר"ע לית ליה דרבי אלעזר הקפר אלא סבר לה כרבי דדריש שחיטה מוזנחת כאשר צותין למלמד שננטוה משה על רוב אחד צעור ועל רוב שנים צבהמה דלמא הכי קי"ל כרבי ואע"ג דרבי יוסי בר חנינא צנויר צפרק מי שאמר יי(דף כט.) סובר דאין שחיטה לעוף מה"מ אין ראה ממנו שיהא הלכה כן דמנא הוא כדמוכח התם ועוד דר"ע יט מצי סבר כר' אלעזר הקפר יט וגמר חד מצני וחד מאיל דפרישית לעיל בפ' שני (דף טו.) גבי מה כזי ואיל פטורין מן הצבורה כו' ובהלכות גדולות משמע שרואה לפסוק ככ"ה דצרייתא ומשמע נמי דמדרבנן היא דפליגי ארבי עקיבא יט^א דפירשו שהחלב מותר לעובד כוכבים משום דליתקש פסולי המוקדשים לאיל וזכי והבשר אסור להאכילו לעובד כוכבים מדרבנן ואין להציא ראה דאסור לעובד כוכבים משום דקי"ל כההוא דרשא יט ואכלת ולא לכלצין וה"ה לעובד כוכבים כדמוכח בפ' כל שעה (פסחים דף טט.) יטא דאשכחן כמה סתמי כהך דאימא הכא צפרק הלוקח צהמה (דף כא:) לעיל גבי חררת דס דתנן יקבר וצפרק עד כמה (לעיל דף כח.) מי שאינו מומחה וראה את הצכור ונשחט על פיו הרי זה יקבר ולקמן צפרקין (דף לו.) השוחט את הצכור ונודע (עד) שלא הראהו כו' הבשר יקבר וצפ' צהמה המקשה (חולין דף סט:) גבי ט' יא' רובו ה"ו יקבר ט' אבל היך אין ראה דשפיר אחיז כר"ע דהא לר"ע גופיה שמעינן ליה צפרק טבול יוס (זחמים דף קג וקד.) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הצכור ונמלא טריפה שיאותו הכהנים צעורו משמע דבשרס אסור צהנאה והיינו טעמא כדפרישנא לעיל בפ' שני (דף יד.)

גבי קדשים שקדם מום קבוע להקדשן דהיכא דשרי לישראל הוא דליתקש אכל היכא דאסור לישראל לא ליתקש לזכי ואיל הילכך צכור שמת או נשחט בלא התרה או הותר ונמלא טריפה טעון קבורה כדמוכח הני סתמי ואפי' רבי עקיבא מודה כדאמר בפ' טבול יוס (זחמים דף קד.) ואף ר"ע לא אמר ל^א שיהא העור מותר אפי' בגבולין אלא כשהתירו מומחה אכל לא התירו מומחה לא יט ובטריפה נמי^א ואע"ג דשרי ר"ע העור אין הלכה כמותו כדמסקינן התם והלכתא כחכמים יט דאמרי אין לא ראימי ראה אלא יא' לזית השריפה ומיהו לדידן לא צעי שריפה דהתם^א צמקדש הוא דצעי שריפה צמקדש קאי ומ"ש שס בצפריים והלכתא כחכמים בשר צקצורה והעור בשריפה פי' שס רש"י דלא גרס ליה דרבנן דאמרי צעור אלא יא' לזית השריפה לאו אדר"ע קיימי דאיירי בצכור בגבולין אלא אדרבי חנינא דאיירי צקדשי המקדש ומיהו קשיא בצרייתא דלקמן צשמעמין (דף לג.) גבי שמי חטאות אחת תמימה ואחת צעלת מוס דקאמר ר' אלעזר בר"ש אפי' בשר צעלת מוס צקדרה וגזרק דמה של תמימה אסורה וקתני עלה צתמורה צפ' ולד חטאת (דף דד.) יוצא לזית השריפה והשתא מאיזה טעם היא בשריפה כל עיקר פסולה לא הוי אלא משום דהויא חטטאת שכפרו בעליה דמתה וחתטאות המתות דינס יט^א כשמתו ואי משום דכי נשחטו הויא ליה כעין קדשים פסולים שנפסלו אחר שחיטה שיוצאים לזית השריפה הא^א צצכור תנן יט^א דסבר כשנשחט שלא על פי מומחה וכשנמלא טריפה לן הוי צקצורה כדפרישית ושמא יש לחלק צין צומן הוה לומן צית המקדש ואם היינו מחלקים צין נשחט שלא על פי מומחה לשאר פסול שאירע אחר שחיטה הימה מיושבת גירסת הספריים דזחמים אלא שנגרסם אפכה והלכתא כחכמים בשר בשריפה ועור צקצורה וצומן הוה הוא דקאמר שלא חתמירו על העור לשורפו כמו הבשר ואת"מ ש הא יט צמס' ערלה (פ"ג מ"א) ומיימי לה צפ"צ דתמורה (דף דד.) האורג מלא הסיט מלמא הצכור ידלק הנגד וצכל הנך שהצאתי משמע דדינו של צכור צקצורה ואין לחלק צין צ' שער יט לשער דכה"ג פריך משער נוזר ופטר חמור דתנן התם יקבר וצמס' ערלה (סס) תנן בשער^א ובצפטר חמור ידלק ואין נראה לדחות דהתם פריך משום דמשמע ליה מתני' יט התם דקתני שער נוזר ופטר חמור דקאי שער אתרווייהו ועוד תניא נמי צתוספתא התולס למר מצכור חס והניחו צחלון אע"ג שגולד לו מוס לאחר מכאן ושחטו הרי זה יקבר וי"ל דאיכא לשנויי הכא כדמשני התם אפטר חמור כאן צצק כאן בשער פי' שער ממנהר לכלות וסגי ליה צקצורה אכל אס עשה ממנו צגד חיישנין שמא יוציאוהו אחר שנקבר וצעי שריפה ואיכא דמשני התם ומוקי לה כר' יהודה דאמר אס ראה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקצרים רשאי:

כל פסולי המוקדשין

פרק חמישי בכורות

לב:

תנהו ענין למעשר. למכירה:
מסתברא דאמעשר שדינן ליה שכן גאולה כמותו כך שמעמי. ויש לי הרצה להשיב חדא דקאמר אי טו צבעלים הקדש נינהו והרי הקדש צר פדייה שהרי קדשי צדק הבית נפדין כקדשי מוצח כדכתיב^א ואם המקדיש יגאל את ביתו ובעל כרחין אינטריך למכתב צחרמים^א לא יגאל ועוד דקאמר תנהו ענין למעשר ומה לנו להציא לא יגאל אמעשר הרי צכר נאמר צו^א לא יגאל ואם למכירה קאמר היה לו עוד לומר אס אינו ענין לגאולה תנהו ענין למכירה אי נמי הוה ליה למימר לא יגאל דחרמים למה לי ש"מ לאפנויי ולדון גזירה שוה דמה כאן מכירה עמו אף מעשר מכירה עמו. הילכך י' מדומה לי דהכי מצינע לך למיגרס יטא אמר רבא לא ימכר דחרמים לא צריך והכי פירושה רבא אמר בלא גזירה שוה נפקא לן צמעשר דאין נמכר דלא ימכר דחרמים^א לא צריך הקדש נינהו והקדש אין הרשות ציד צעלים למוכרו לאחרים אלא לגזר מנכר וה"נ כל כמה דאימנאו יט^א ציד צעלים לא מודצן חולין נינהו וממכרין תנהו ענין למעשר דלא ימכר וכן עיקר:
מנא אמינא לה. יט מללא^א אסר ליה אלא מחיים דאי גאולה צבעלים דוקא יט ולמידק הא לאחר שחיטה נגאל ותופס את דמיו:
טו **העמדה והערכה צעי אלא.** ודאי לימיה צתורת פדיון כלל ואינו קדוש לתפוס את דמיו צקדושה והאי לא יגאל לא ימכר הוא ומשום דעדיד ציה עובדא דחול קאסר ליה רחמנא הילכך מחיים דחמירא קדושהיא אסור לאחר שחיטה דאקלישא קדושהיה דהא נשחט צחון לאכילת זרים שרי למכור:
גאולה משמע צבעלים ותופס ליה פדיונו דאי אין תופס פדיונו למה להו לצעילי לפדותו אלא לאו ש"מ לא ימכר משום עובדין דחול יט קאסר ליה קרא:
להכי כהצ לא יגאל יט דמדאפיק מכירה בשלשן גאולה שמע מינה דלא איזדבוני מיוזבן הוא ולא אפרוקי מיפריק וצגאולה גרידמא ליכא לאוקמה דא"כ יט לא מצינן למידק הא לאחר שחיטה נגאל:
מתני' לא ימנה. יט אפי' אס יזמן כהן אזרח ישראל על הצכור צעל מוס לא יאכל עמו:
גב' מסני. דשרי עובד כוכבים צאכילת צכור:
מני ר' עקיבא היא. ט דמתיר אליבא דצ"ה קאמר ר' עקיבא דצית הלל מתירין אפי' עובד כוכבים:
מה יטא צחזה ושוק כהנים אין ישראל לא. דכתיב ויקרא^א וחתה וצינך וצותנין אחק:
הני

לאחר שחיטה נגאל:
מתני' לא ימנה. יט אפי' אס יזמן כהן אזרח ישראל על הצכור צעל מוס לא יאכל עמו:
גב' מסני. דשרי עובד כוכבים צאכילת צכור:
מני ר' עקיבא היא. ט דמתיר אליבא דצ"ה קאמר ר' עקיבא דצית הלל מתירין אפי' עובד כוכבים:
מה יטא צחזה ושוק כהנים אין ישראל לא. דכתיב ויקרא^א וחתה וצינך וצותנין אחק:
הני

לאחר שחיטה נגאל:
מתני' לא ימנה. יט אפי' אס יזמן כהן אזרח ישראל על הצכור צעל מוס לא יאכל עמו:
גב' מסני. דשרי עובד כוכבים צאכילת צכור:
מני ר' עקיבא היא. ט דמתיר אליבא דצ"ה קאמר ר' עקיבא דצית הלל מתירין אפי' עובד כוכבים:
מה יטא צחזה ושוק כהנים אין ישראל לא. דכתיב ויקרא^א וחתה וצינך וצותנין אחק:
הני

ובית

מסורת הש"ס

א] (לעיל לא:.)
ב] (לעיל יד: יא: חולין קלה.)
ג] (לעיל יד: תמורה לג:.)
ד] (תמורה כד:.)
ה] (על הצכור כך איתא צמשנה צשמעיות,)
ו] (ויקרא כז,)
ז] צי צעלים לא מודצן ואי צי כהן חולין נינהו וממכרים אא"ע אחרמים תנהו ענין אמעשר דלא כר' צ"ק,
ח] דלא יגאל דמעשר לא ימכר הוא מללא צ"ק,
ט] אליבא דה"ק ופלוגי צ"ק,
י] וי"ל וכו"ש הכא דסתם לן תנא בשלשן צ"ה דעדיף כי הבי"ח,
י] דמפרש צ"ק,
י] מכל הני קין צ"ק,
י] אע"ג צ"ק,
י] צקדיש מקדש הוא וכו' דאקדש מקדש קאי צ"ק,
י] צמיהה צ"ק,
י] צ"ל צצכור תנן קבר כששחט כו',
י] צין למר צצכור גופיה דכי ה"ג פריך מפטר חמור דתנן צ"ק,
י] פטר צ"ק,

סמל של עין משפט

תורה אור השלם

1. לא יבקר בין טוב לרע וְאֵל יִמְדִּינוּ וְאִם הָמָר יִמְרֵנוּ וְדָהָא הוּא וְתוּמָרוּתוּ וְדָהָא קֹדֶשׁ לֹא יִבְאֵל.
2. וּבִשְׁמֵךְ וְדָהָא לֵךְ בְּחַוָּה וְהַתְּנוּפָה וּבִשְׁוֹק וְהַיִּמִּין לֵךְ בְּדוּבָר יֵחַ יִדְּקֵה:

סמל של עין משפט

הגהות הב"ח

(א) גבי לאחר שחיטה דאקלישא קדושהיא:

סמל של עין משפט

גליון הש"ס

תוס' ד"ה פסק וכו' דפרישו שהחלב מותר לעובר כוכבים. פי' לעיל לא ע"כ מד"ה מגליש:

סמל של עין משפט

מוסף רש"י

אימתי עושה תמורה מחיים. הכא נמי אימתי אית גגאל לא אמרה מורה אלא מחיים. אכל לאחר שחיטה נמכר (לעיר דא.) העמדה והערכה. שמעוה על גמליה ויעריכנה הסהן כדכתיב (ויקרא כו) והעמיד את הנהמה לפני הסהן והעריך הסהן וגו' (שבועות יא.) לא ימנה ישראל עם הכהן לבכור. לאסול עם הסהן בשר צכר צעל מוס ששחטו כהן (תמורה כד.) אפילו עובד כוכבים. מותר לאסול ממנו (תמורה ז.)

מסורת הש"ס

א) ב"אף בצור מותר ט' ז"ק, ב) וכד' ז"ק, ג) וחד מה"ז"ק, ד) וחספסא פ"ג ה"ו ונחסי ע"ה, ה) פסחים כו. א': כריתות י, ו) תמורה כד, ו) ע"י חס' ממות סג: ד"ה מפסטי, ח) נ"ע"ה תמורה ופ"ג, ט) ב"ז שס [נכלהונוג' ע"ש ו"ל דמנא], י) ונמדבר סג, י) פסחים טו:, יא) [תמורה טו.], יב) וק' ז"ק, יג) דמחה ושוק בתם ז"ק, יד) נפיש פסול ז"ק, ט) כ"ה אפי' דמחטא כלשס וחוקמי רבנן היקשא למלמא אחרימי כ"י ז"ק, ט) וקדושין לד:, טז) ולקמן נט., ק) כ"ה מ"מ עיקר היקשא לא לחיא אלמא לשנה שנה י"י ז"ק, ר) ג"ס קטו:, טז) ולפניו בקדושין לא מלמיא אלל מלמא בתום פסחים כד: ד"ה אמרנא, טז) ונ"ע"ה חס' חולין קטו: ד"ה שני מיינא, טז) ג"י ז"ק עגלן מוס ע"ה תמוז כ"י ככל ענין ונשמע דוקא לס קדשה שניה עד שלל נשמחה הנאשונה ממות שכבר כפרו בעלים אלל כשנשמחה קודם לכן שרי ואומר רבי כ'.

הגהות הב"ח

א) גמ' הטמא והטהור יחידיו ואכלנו וינ"ש הי"מ: ב) תוס' ד"ה חזי וכו' גוף אחד הוא ונשארו הכמות שני גופין:

גליון הש"ס

גמ' הלה"ה צבי ואיל. ע"י לעיל יב ע"ה מ"ה"ה מה: תר"ח וב"ה ב"י אחי ק"ו ובפסא גמ"ש. ע"י כ"מ קיד ע"ה מ"ה"ה ואידך:

רבינו גרשום

אוכל בבכור. דכתיב הטמא והטהור יאכלנו: איכא למפירך מה לכוון טמא דין הוא שאוכל בכור שכן הותר מכללו בעבודת צבור כדכתיב במדברת ואפי' בטומאה: באכילה קא אמרינן. ואכילת דור בקדשים קלים זר עדף כדמיכניחו טפי מבחן טמא וחלפך ביה מיתירין. מה צבי ואיל מותר להאכיל העובר כוכבים עמר א"י בכור נמי: ואידך. ח"ק סבר ואלתא צבי ואיל כתיבי. קה ככל אית גו' א"י כאשר יאכל את הצבי ואת האיל וכו' מקיש צבי ואיל לבהמה מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה: לנדות. לנשי כהנים נדות ונהי טומאה יוצאה עליה מגופה. ההם דגלי רחמנא טמא נפש למעוטי טומאה יוצאה מגופו: אין מרגילין אין מפשיטין עור בהמה שלם דרך רגל לצורך מפרח: טירחא דלא חזי. לצורך י"ט ולא בבכור ובפסולי המוקדשין משום בריין: בי"ש דאמר אין מאכילין אותו לנדות כלומר כי היכי דמחמיא ביה בהא מחמיר נמי באחריות דאין מרגילין: אחת תממה ואחת בעלת מום. כגון שהפריש ב' חטאות לאחיות שאם תאבד אחת או (תפיל) [תפול] בה מום שתהא שניה תחתיה: אם משנזרק דמה של תמימה נשחטה הבעלת מום אסורה הרויאת חטאת שכיפרו בעליה דלמימה אולא: רבי אלעזר בן שמעון אומר אפי' בשר בעלת מום בקדירה. כלומר אפי' נדשחטה קודם שנזרק דמה ואפי' דבשר בקדירה דהוי כמבושל כיוון שלא נאכל אלא לאחר זריקה אסור. וכי היכי דמחמיר הכא בוך בעלת מום הרויאת פסולי המוקדשין הם הכי מחמיר דאין מרגילין

הני מילי בצור סס. איתקש לחזה ושוק דהא קרא בתם קמשמתי דכתיב לעיל מיינה [נמדבר יח] את דמס תזרוק אכל בעל מוס כתיב צפרשת כל הזכור (דברים טו) הטמא והטהור יחדו: **זר שאולל בקדשים קלים**. שלמים ומעשר ופסח: **צעזום** **צבור**. דלס אין כהן טהור

באותו בית אב עושה טמא עזורת **צבור** דכתיב י' צמועדו ואפילו בשבת ואפי' בטומאה: י"ז **צאילג**. זר קמיירי ובאכילה זר עדיף מטמא כדאמרין י"ז בקדשים קלים דלא משכחת אכילה דכחן טמא מותר בה זור אסור **בה**: ואידך. מנא קמא אליבא דבית הלל אמר לך תלתא צבי ואיל כתיבי בראה אנכי חד לכדריי ינחם ורבי אשעירא ולא נתפרש לנו היכן 'לדרי' **אלעזר הקפר**. בשחיטת חולין צפ' שני (דף כח.). **מה הפס**. י"ז חזה ושוק נדות לא דטמא שאכל את הקדש **חייב טו** כרת: **הפסח שנה בטומאה**. שנטמאו רוצ צבור במת ועשו פסח בטומאה לא יאכלו ממנו וזיס וזבות אפי"ג דלכלי ליה טמאי מתים. אלמא שני לן זין טומאה היואלה מגופו **הפס** **הוא**. דזין לא יאכלו משום דזהדיא גלי רחמנא טו טמא נפש מותרין ותו לא דכתיב (במדבר ט) איש כי יהיה טמא לנפש וגו' ומינה דייקנינא איש נדחה לפסח שני ולא צבור ובטמא נפש הוא דגלי רחמנא איש ולא צבור אכל בטומאת זבות דקיימי קיימי אלל הכא בצבור סתמא כחז רחמנא הטמא והטהור: **אין מרגילין בצבור**. ואפי' בעל מום להפשיטו דרך הרגילה כל העור שלל לשעות ממנו מפוח נפחים או למוכרי דבש ושמן שנותנין אותו בעורות כבשים המפשיטין שלימים: **ולא צפואי המוקדשין**. אפי"פ שנפדו ושחטן לאכילה: **דלא חזי ליה**. ציוס טוב: **ז"ש** **היא**. דסצרי צבור בעל מוס בקדשמו קאי אפי' לאחר שחיטה **כחם זין היכי יו** דסס אין מרגילין משום זיון דקדשים דפוגע הנצר דמתיירא לחמוך העור וחומך הנצר **בבעל מוס נמי אין מרגילין: רבי אלעזר צ"ה**. דמחמיר בפסולי המוקדשין דאמר י"ז אפילו לאחר שחיטה בקדושתיהו **קיימי: שפי חטאום**. שהפרישן לאחריות שאס תאבד האחת יתכפר בחיבתה ונפל מום בעלת: **פמימה קרוב לחטאתו**: בעלת מוס פודה. **ודמינה לנדבת שופרות: נשחטה בעלת מוס**. אחר פדיונה: **אס עד שלא נזרק דמה של פמימה**. נשחטה: **מוסרם**. באכילה ואפי"ג שנזרק דס המתימנה קודם שתיאכל צשר בעלת מוס

דסצירא לן דמאחר שנחת לכלל היתר וציחה שזב אין זה קדושה צבעלת מוס: אס משנזרק דמה של פמימה. נשחטה אסורה אפילו בהנאה דהויא לה חטאת שכיפרו בעליה ולמימה אולא דזו היא אחת מחמש חטאות י"ז ממות ט: **אפילו צשר בקדירה כו' אסורה**. צשר בעלת מוס דסצירא ליה אפילו לאחר שחיטה בקדושתיהו **קיימי וחטאת שכיפרו בעליה מיקריא: לוקמה כולה צ"ה**. דקס"ד **דכי היכי דמחמיר ז"ש** **בצבור מחמיר נמי בשאר פסולי המוקדשין ט**: ור"ה

לרצנן כלל ענין דלא דמיא לחטאת שכיפרו בעליה ורבי אלעזר צריי הכא מייירי שהתמימנה צאה ע"י קדושת ט **עלמה ולא חילל הבעלת מוס עליה כי** **אס על דמיס ואין נראה כלילו פקע** **לא קדושה שלה כיון דאין התמימנה צאה מנחה הלכך לרצנן נזרק דמה לפני שחיטה הבעלת מוס אסורה דדמיא לחטאת שכפרו בעליה ולרבי אלעזר צריי שמעון** **לס אסורה כלל ענין דדמיא לחטאת שכפרו בעליה:**

למר מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה וחד מה חיבות ואידך נמחק: ט חטאת וימן המתנות אף: ח הבכורה וימן המתנות ח"ה: ו לך כחזה התנופה מה: ט והטהור יאכלנה וב"ש: ט לבין טומאה שאין יוצאה: ט חיבת ומצורעין נמחק: יל לא שזא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איתקש הם הוא דאיתקש: יג באכילה ור קיימינן: יד כדאמרן דאוכל בקדשים: יז כחזה ושוק: טח חייב כרת הסי"ד: טח רחמנא טמאי מתים ותו: יז היכי דבתס אין: יז דאפילו לאחר: יז חטאות המתנות: ט חטאות המתנות: יז חטאות שחיטה הסי"ד: (לא דמו לפנים פסול: יז היקישא דכחטאת כאשם: יז סוגיא דתתם: יז כ"ש במרינן: יז אית הוא ועשאו: יז מום ובמשנה שלשם תנן בענין אחר והכי תנן התם המפריש חטאתו והרי היא בעלת מום וכו'ה וביא בתורתורה אחרת ראב"ש אומר אם קרבה השניה עד שלא: יזן שהפריש הבעלת מום: ט קדושת פה עצמה: א) קדושה של בעלת מום כיון: א) אסורה בכל:

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות לג.

ובית ה"ה ח"ה תם בו'. אף על גב דהאי קרא מיירי נמי בצעל מוס זין לרצ זין לרצי רצ דלעיל צריש עד כמה (דף כח.) וזין לרצי ישמעאל זין לרצי עקיבא דפ' איזוהו מקומן צסופו (וצחים דף מ.) וזין לרצי ישמעאל וזין לרצי יוסי הגלילי דצריש ז"ש (שס דף לו.) או מצרסר דמשמע אחד חס ואחד בעל מוס או מיהיה **ט** (לו) דצריש לימד על הזכור בעל מוס שנותנו לכהן מ"מ אחי קל וחומר ומפיק מהיקשא ונאכל לזרים מאחר דמחוקמה היקשא **י** דמחה התנופה בתם וצבי האי גונא אשכחן צפ"ק דוצחים (דף י:) גבי אשס שנכנס דמו ילאו פסול לא מציט אמרת קל וחומר מעולה **ט** אף על גב דרבנן אית להו היקשא י"ז דחטאת כלשס למלמא אחריתי דממוכח סוגיא י"ז התם וצפ"ק דקדושין (דף יד.) **א** חמי קל וחומר ומפקא מגזירה שזי צגמנא וצמימת היצס גבי וכל היכא דכתיב (חוקה) [עיצובא] לא דרשינן ק"ו ובשמעתין דמזות עשה שהזמן גרמא^[ט] גבי טפלים מייצין נשים לא כל שכן והא דלקמן דריש פ' ט' (דף נג:) דדרשינן מהיקשא דעשר תעשר מקיש בהמה למעשר דגן מה מעשר דגן מן הדשד על היסן לא ומפקא מק"ו דכבשים ועזים שהס כלאים זה בזה מתעשרים מזה על זה חדש וישן כו' התם לא מיתחוקמה היקשא אי אחית למידן ק"ו ואפי"ג דלרצי יוסי צר' יהודה צריי היקשא לנדאמר דזהוה פירקא^ט דמה מעשר ניתל באומד ובמשנצד וכו' וצריכא נמי לכדדרשי' צוצחים בסוף פ' צ' צית שמאי (דף מה.) י"ז קדשי עובדי כוכבים אין חייצין ו"מ עיקר אחיא היקס לשנה שנה והא דככל הנצר (חולין דף קטו.) איכא מ"ד צשר בחלצ אסור באכילה ומותר בהנאה מגזירה שזי דקדש קדש ואיכא למאן דאסרי^ט אף בהנאה מק"ו לא קשיא מידי אהדיא דקדושין (דף טו) **א** דפרשנין צקדושין: **חד צבדרבי דלא יצחק ור' אושעיא**. פ"י צקונטרס דלא אפרשז ורבינו חננאל מפרש דהיינו ההיא דפ"צ דמכות (דף כג.) המרביע שור פסולי המוקדשין והמהניג שור פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד (ב) י"ז הן ועשאן הכמזב שני גופין פירוש שהשור צפני עזמו נחשצ כצבי וכאלל דהיינו שני מיינין ולא כמו שרגילין לפרש שס שקלת הוא כקדשים וקנת הוא כחולין אלל מצבי ואיל נפקא דקראמר הכא^ט: **אין מאכילין אותו צנדות**. ה"ה לצעל קרי י"ז דלא שרו רק לטומאה שהותרה צפסח דמוכח צמקוך: **דדנניא** **היו** **אפניו שתי**

חטאות י"ז בו'. צרייתא צתמורה צפ' ולד חטאת (דף דה.) ומיירי כשהפריש שמי חטאות לאחריות והרי עתה אחת תמימנה ואחת **א** בעלת מוס י"ז שצמשנה [קדשה שניה עדן] שלא נשחטה ראשונה ממות שכבר צפרו בעליה ויש לתמוה דצצרייתא אסרי רצנן בעלת מוס כשנשחטה לאחר זריקת דס של תמימנה ובצמשנה שרי ורבי אלעזר צר' שמעון אסר צצרייתא ככל ענין ובצמשנה שרי כשנשחטה קודם לכן ואומר ר' דצמשנה של מיירי שהפריש י"ז פרה בעלת מוס וחיללה על התמימנה שכל קדושה של בעלת מוס נכנסה צתמימנה ותפסה קדושתה ולכך מותרת הבעלת מוס שמעון מחלק זין נשחטה קודם זריקה לנשחטה לאחר זריקה אלל דהאי כי היכי דממחי צ"ש צצבור מחמיר נמי בשאר פסולי המוקדשין שור ונמצא צ"ה **דדנניא** **היו** **אפניו שתי**

צבור

למר מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה וחד מה חיבות ואידך נמחק: ט חטאת וימן המתנות אף: ח הבכורה וימן המתנות ח"ה: ו לך כחזה התנופה מה: ט והטהור יאכלנה וב"ש: ט לבין טומאה שאין יוצאה: ט חיבת ומצורעין נמחק: יל לא שזא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איתקש הם הוא דאיתקש: יג באכילה ור קיימינן: יד כדאמרן דאוכל בקדשים: יז כחזה ושוק: טח חייב כרת הסי"ד: טח רחמנא טמאי מתים ותו: יז היכי דבתס אין: יז דאפילו לאחר: יז חטאות המתנות: ט חטאות המתנות: יז חטאות שחיטה הסי"ד: (לא דמו לפנים פסול: יז היקישא דכחטאת כאשם: יז סוגיא דתתם: יז כ"ש במרינן: יז אית הוא ועשאו: יז מום ובמשנה שלשם תנן בענין אחר והכי תנן התם המפריש חטאתו והרי היא בעלת מום וכו'ה וביא בתורתורה אחרת ראב"ש אומר אם קרבה השניה עד שלא: יזן שהפריש הבעלת מום: ט קדושת פה עצמה: א) קדושה של בעלת מום כיון: א) אסורה בכל:

עין משפט ונר מצוה

י א מיי פ"ד מהל' ביאת המקדש הל' י ופ"ו מהל' קרבן פסח הל' א: יא ב מיי פ"א מהלכות צבורות הל' ה: יב ג מיי פ"ד מהלכות ביאת מקדש הל' יב ופ"ו מהל' ק"פס הל' ח: יג ד מיי פ"ג מהל' יו"ט הלכה ו טו"ע א"ח סי' מטל סעיק א': יד ה מיי פ"א מהל' צבורות הלכה יט ובאידך מ"ד טו"ע י"ד סי' שז סעיק א': בו ו מיי פ"ד מהל' פסולי המוקדשין הלכה ג:

תורה אור השלם

- בשעריי תאבאלו השטאן והטהור יחדו בצבי ואכיל: דברים טו כב רק ככל אית נפשה תובא ואכילת בשר בברכת יי אלאדך אשר נתן לך ככל שעריי השטאן והטהור יאכלנו בצבי ואכיל: דברים יב טו אף באשר יאכל את הצבי ואת האיל בן תאבאלו השטאן והטהור יחדו יאכלנו: דברים יב כב ובושרם יזהר לך בחזה והתנופה וכשוק הימין לך יזהר: במדבר י"ח יח דבר אל בני ישראל מברוט עד ועד (תחורה כד.) לאמר איש איש בי קדוה טמא לנפש או בדרך רחוקה לבס או לדריכתם ויצפה פסח ללך: במדבר ט י

מוסף רש"י

הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו **ובים** כו'. דבני טמא לנפש כפיז אש, איש נדחה ואין ציבור נחמן, אלל בני ויהא סף ציבור נחמן (פסחים צה: וענין שם טו. ויבדוח"י.) אין מרגילין. דכרך שמחולין להפשיט העור דרך הרגלס והפטי שלל לזרוך נפחים או לזרוך דבש, ונשעני רולע להפשיטו שלל מפשיטו צסכין דרך טטט ואפי"ס שהעור נמכר ביוקר אסור להרגיל, לפי שמיזין קדשים הוא, שמקלקל הנצר (ע"י מ"ח). בעלת מום חופירה. קודם הפרישת (ניל) הקרבת) השעיה, והק שמי מוטות לטס חטא אחד הופרשו, שבעל מוס בראשונה והפריש שניה מתמיה (תחורה כד.) אפילו בשר בקדירה כו' אסורה. אלמא אפי"ג דלפירוק ואשחמט צקדושתה קיימיא וחטאת שפירו הבעלים מוקריא, הלכך גבי הרגלה נמי אפי"ג דלפירוש ואשחמט צקדושתה קיימא (שם). לוקמה כולה כב"ש. דהאי כי היכי דממחי צ"ש צצבור מחמיר נמי בשאר פסולי המוקדשין, מ"ש דלוקוס רישא כב"ש ויטפל כר"ה צ"ה"ש (שם).

שיטה מקובצת

א) קאמרין ולאכילה דו: א) אף בכור מותר: ג) יצחק ורבי אושעיא ס"א דאמר רבי יצחק החורש בשור פסולי המוקדשים לוקה מי"ט כצבי וכאיל גוף אחד ועשאו הכחוב שני מינין ואמר ר' אושע"י המרביע שור פסולי המוקדשים לוקה מאי טעמא כצבי וכאיל גוף אחד ועשאו הכחוב שני מינין: ח) קהן. ס"א דאמר רבי אלעזר הקפר הרי זה בא ללמד ונמצא

למר מה בהמה בשחיטה וחד מה חיבות ואידך נמחק: ט חטאת וימן המתנות אף: ח הבכורה וימן המתנות ח"ה: ו לך כחזה התנופה מה: ט והטהור יאכלנה וב"ש: ט לבין טומאה שאין יוצאה: ט חיבת ומצורעין נמחק: יל לא שזא ס"א ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איתקש הם הוא דאיתקש: יג באכילה ור קיימינן: יד כדאמרן דאוכל בקדשים: יז כחזה ושוק: טח חייב כרת הסי"ד: טח רחמנא טמאי מתים ותו: יז היכי דבתס אין: יז דאפילו לאחר: יז חטאות המתנות: ט חטאות המתנות: יז חטאות שחיטה הסי"ד: (לא דמו לפנים פסול: יז היקישא דכחטאת כאשם: יז סוגיא דתתם: יז כ"ש במרינן: יז אית הוא ועשאו: יז מום ובמשנה שלשם תנן בענין אחר והכי תנן התם המפריש חטאתו והרי היא בעלת מום וכו'ה וביא בתורתורה אחרת ראב"ש אומר אם קרבה השניה עד שלא: יזן שהפריש הבעלת מום: ט קדושת פה עצמה: א) קדושה של בעלת מום כיון: א) אסורה בכל: